

[Ministeren for nedrustningsspørgsmål.]

mellem, om vi vil ratificere, eller vi ikke vil gøre det. Der er ingen, der har advaret imod det; man har set i øjnene, at det var sådan set det eneste, vi overhovedet kunne gøre.

Jeg har nogle enkelte kommentarer til nogle af de bemærkninger, der er gjort. Jeg skal gøre det kort.

Hr. Camre var inde på sammenligning med den resolution, der blev vedtaget af FN's generalforsamling i 1965; det må indrømmes, at vi ikke har fået den opfyldelse af målsætningen, som var ønskelig. Der er i traktaten skævheder mellem atommagter og ikke-atommagter, det kan ikke være andet ifølge sagens natur; det er en diskriminerende traktat. Man søger at løse udviklingen fast til, at der nu i fremtiden kun må være 5 atommagter, og det er en diskriminerende bestemmelse.

Hr. Camre var inde på forholdet omkring Kina. Jeg vil gerne sige, at Kina kan underskrive, sådan som Østtyskland har underskrevet i Moskva, men Kina vil ikke gøre det, fordi man ser traktaten som led i en sovjetisk-amerikansk sammensværgelse om at beherske verden.

Hr. Bøgholm forstod Indiens stilling, og jeg vil gerne sige, at den løsning, hvorom de tre atommagter har kunnet opnå enighed, ikke yder ikke-atomstaterne nogen ubetinget sikkerhed. Men igen: man har ikke kunnet nå længere end den udformning, der er sket i sikkerhedsrådet, suppleret med den deklaration, som USA, Sovjet og Storbritannien sendte ud.

Med hensyn til den fredelige udnyttelse vil jeg gerne understrege det, som andre har gjort, at der i artikel V jo er peget på mulighederne. Man fastslår her, at det eventuelle udbytte af en hvilken som helst fredelig anvendelse af kernefysiske eksplosioner under passende internationalt opsyn og gennem egnede internationale fremgangsmåder skal gøres tilgængeligt for de stater, der deltager i traktaten, og som ikke besidder kernevåben. Det fastslås i øvrigt også, at betalinger, der skal ydes for at få andel

heri, skal være så lave som muligt, og at man ikke skal betale for forskning og udvikling.

Hr. Per Federspiel og også andre var inde på spørgsmålet om stormagternes forpligtelse til den nukleare nedrustning, og hr. Kai Moltke kom jo stærkt ind på det her til sidst. Det er givet, at her er et af de punkter, som vi må følge med den største opmærksomhed. Det er jo en forudsætning, at man fra atommagternes side nu også virkelig gør nedrustningsskridt. Og her vil jeg pege på, at skulle det vise sig, at der ikke opnås resultater inden for en rimelig tid, ja, så vil der være den risiko, at en del ikke-atomstater beslutter sig til at bringe traktatens opsigelsesbestemmelser i anvendelse. Det hedder jo i artikel X, at enhver deltager under udøvelsen af sin nationale suverænitet har ret til at opsiges traktaten, hvis ekstraordinære begivenheder, der har noget at gøre med traktatens indhold, har bragt dens eget lands højeste interesser i fare. Der er altså her mulighed, som i høj grad kan blive realistiske, hvis det skulle vise sig, at udviklingen går i en anden retning end den ønskede.

Hr. Per Federspiel spurgte, hvilke lande der har ratificeret traktaten. Der er kun ét land, som indtil nu har ratificeret, hvorimod der er op imod 100, som har skrevet under på traktaten, men ratifikationen er kun tilendebragt af Irland. Ratifikationsprocessen er under udvikling i andre nordiske lande, men Danmark er altså nr. 2. Der er en lang vej, inden vi har nået det antal stater, der skal til, for efter reglerne skal det jo være atomstaterne og 40 andre stater; der er et langt stykke.

Det bringer mig til at sige, at vi naturligvis fra dansk side med stor bekymring ser på den tøven, som nu karakteriserer en række stater og også stater, der har skrevet under. Der er nu fra udenrigsministeriet rettet henvendelse til lande, som tøver med at underskrive; det gælder bl. a. Vesttyskland, Italien, Schweiz, Israel, Japan, Indien, Argentina og Brasilien. Man har fra uden-